

Sygn. akt I C 2603/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Jardzewska

Protokolant: Magdalena Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K.

przeciwko A. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. kwotę 2.475,91 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, przy czym nie wyższe niż maksymalne od kwoty 2.575,91 złotych od dnia 15 stycznia 2016 roku do dnia 25 kwietnia 2016 roku oraz od kwoty 2.475,91 złotych od dnia 26 kwietnia 2016 roku do dnia 6 lipca 2016 roku;

II. zasądzone w punkcie I. świadczenie rozkłada na 13 (trzynaście) miesięcznych rat, ustalając wysokość dwunastu rat na kwotę 200 złotych i trzynastej raty na kwotę 196,73 złotych (sto dziewięćdziesiąt sześć złotych $\frac{73}{100}$) płatne do 10. (dziesiątego) dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok, wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, przy czym uchybienie płatności którejkolwiek z rat powoduje wymagalność całej pozostałej do spłaty sumy;

III. powództwo oddala w pozostałym zakresie;

IV. umarza postępowanie w zakresie kwoty 100 złotych (sto złotych);

V. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 2603/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej A. M. kwoty 2.575,91 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód powoływał się na nabycie na podstawie umowy cesji od Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelności banku wobec pozwanej z tytułu umowy o kartę kredytową (k. 2-6).

Postanowieniem z dnia 27 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 7).

Na rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku pozwana wniosła o umożliwienie jej spłaty należności w ratach oraz wskazała, że w dniu 17 marca 2016 roku dokonała spłaty zadłużenia na rzecz powoda w wysokości 100 zł (k. 59).

W piśmie z dnia 1 kwietnia 2016 roku powód wobec dokonania przez pozwaną spłaty w dniu 17 marca 2016 roku w wysokości 100 zł, cofnął pozew o tę kwotę wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie oraz wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty pozostałej do zapłaty w wysokości 2.575,91 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 15 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu jak w pozwie (k. 68).

Na rozprawie w dniu 4 maja 2016 roku pozwana oświadczyła, że 29 kwietnia 2016 roku dokonała kolejnej spłaty na rzecz powoda w wysokości 100 zł (k. 72).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2013 roku A. M. zawarła z Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej, zgodnie z którą bank był uprawniony do naliczania odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od niespłaconego kapitału (umowa - k. 34-36, okoliczność bezsporna).

W dniu 9 lipca 2015 roku powód zawarł z Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył m.in. wierzytelność przysługującą ww. bankowi wobec pozwanej z tytułu umowy z dnia 5 lutego 2013 roku (cesja wierzytelności wraz z listą wierzytelności, k. 38-46).

Pismem z dnia 10 sierpnia powód zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności z tytułu umowy z dnia 5 lutego 2013 roku oraz wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.692,96 zł (zawiadomienie i wezwanie, k. 47).

Pozwana w dniach 17 marca 2016 roku oraz 29 kwietnia 2016 roku dokonała spłaty zadłużenia na rzecz powoda łącznie w wysokości 200 zł (potwierdzenia przelewu, k. 71).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dokumenty oraz ich odpisy znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie budziła wątpliwości, które Sąd uznał za wiarygodne nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, biorąc pod uwagę fakt, że również strony niniejszego postępowania nie podważały ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

W piśmie z dnia 1 kwietnia 2016 roku powód wobec dokonania przez pozwaną spłaty w dniu 17 marca 2016 roku w wysokości 100 zł, cofnął pozew o tę kwotę wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie oraz wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty pozostałej do zapłaty w wysokości 2.575,91 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 15 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu jak w pozwie.

Zgodnie z art. 203 §1 k.p.c. „Pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.” Stosownie zaś do art. 355§ 1i2 k.p.c.: „sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd”.

W ocenie Sądu cofnięcie pozwu we wskazanym zakresie należy uznać za dopuszczalne; nie jest ono bowiem sprzeczne z ustawą, ani z zasadami współżycia społecznego i nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 203 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 100 zł, o czym orzekł w pkt IV sentencji wyroku.

Powództwo podtrzymane przez powoda w pozostałym zakresie zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Postępowanie w niniejszej sprawie opiera się o przepis 69 ust. 1 Prawa bankowego, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (Dz.U.2015.128 j.t.).

Z powyższego wynika, że wobec niedokonania przez pozwaną spłaty zadłużenia w określonym w umowie terminie (co stanowiło okoliczność bezsporną w niniejszej sprawie), wierzyciel był uprawniony do żądania zasądzenia na jego rzecz niespłaconego przez pozwaną kapitału wraz z odsetkami.

Opóźnienie w wykonaniu świadczenia pieniężnego skutkuje bowiem możliwością naliczania przez wierzyciela odsetek, których wysokość może być przez strony określona w umowie (art. 481 § 1 i 2 k.c.) oraz naliczania odsetek od skapitalizowanych odsetek od daty wniesienia pozwu (art. 482 § 1 k.c.).

Charakter umowy o kartę kredytową oraz wysokość zadłużenia w zakresie należności głównej – niespłaconego kapitału oraz skapitalizowanych odsetek umownych znajdują potwierdzenie w treści samej umowy (k. 34-36).

Powód przedstawił umowę przelewu wierzytelności, zgodnie z którą nabył przedmiotową wierzytelność od Bank (...) S.A. z siedzibą we W.. Zgodnie zaś z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Z treści złożonej do akt sprawy umowy przelewu wierzytelności (k. 38-46) wynika, że została ona zawarta w dniu 9 lipca 2015 roku, a zatem po uchyleniu ww. przepisu. W imieniu obu podmiotów występowały przy tym osoby prawidłowo umocowane do ich reprezentacji, w związku z czym Sąd Rejonowy nie powziął żadnych wątpliwości co do ważności i skuteczności ww. umowy, a w konsekwencji – skutecznego nabycia przedmiotowej wierzytelności przez powoda.

Tym samym powód, jako nabywca wierzytelności przysługującej Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wobec A. M., wszedł w miejsce pierwotnego wierzyciela, w związku z czym był uprawniony zarówno do dalszego naliczania odsetek od kwoty zadłużenia, jak i do wezwania pozwanej do zapłaty oraz wystąpienia przeciwko niej na drogę sądową.

Jak już wskazano wyżej, istnienie obowiązku zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie, obejmującej kwotę z tytułu niespłaconego kapitału oraz skapitalizowane odsetki umowne – w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP wraz z dalszymi odsetkami liczonymi od daty 15 stycznia 2016 roku nie było przez pozwaną kwestionowane.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił powództwo w zakresie kwoty 2.475,91 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, przy czym odsetki ustalił na nie wyższe niż maksymalne od kwoty 2.575,91 złotych od dnia 15 stycznia 2016 roku do dnia 25 kwietnia 2016 roku oraz od kwoty 2.475,91 złotych od dnia 26 kwietnia 2016 roku do dnia 6 lipca 2016 roku.

Wobec ograniczeń co do wysokości odsetek, wynikających z art. 359 § 2¹ k.c., powództwo w zakresie w jakim zasądzone odsetki przekraczają określone ustawą odsetki maksymalne podlegało oddaleniu. Nie zawarcie zastrzeżenia o maksymalnej wysokości odsetek i nieoddalenie żądania co do tej części odsetek mogłoby doprowadzić do sytuacji, w której od pozwanego powód, po uzyskaniu tytułu wykonawczego, mógłby egzekwować odsetki niezgodne z ustawą. Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak pkt III.

Na rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku pozwana wniosła o umożliwienie jej spłaty należności w ratach. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Sąd miał na uwadze to, że pozwana jest samotną matką wychowującą dwoje dzieci. Pozwana utrzymuje się z zarobków w wysokości 1.500 zł netto, część z jej wynagrodzenia jest przekazywana na zajęcia komornicze (oświadczenie pozwanej na rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku – kk. 59). Sąd miał również na względzie to, że do żądania pozwanej o rozłożenie świadczenia na raty, w piśmie z dnia 1 kwietnia 2016 roku przychylił się powód.

Wobec powyższego, Sąd zasądzone w punkcie I. sentencji wyroku świadczenie rozłożył na 13 miesięcznych rat, ustalając wysokość dwunastu rat na kwotę 200 złotych i trzynastej raty na kwotę 196,73 złotych płatne do 10 dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok, wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, przy czym uchybienie płatności którejkolwiek z rat powoduje wymagalność całej pozostałej do spłaty sumy, o czym orzekł w pkt II. sentencji wyroku.

Mając na uwadze to, że pozwana w dniu 29 kwietnia 2016 roku dokonała kolejnej spłaty na rzecz powoda w wysokości 100 zł (potwierdzenie przelewu, k. 71) Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt III. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przypomnieć należy, że art. 102 k.p.c. ustanawiający zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu, jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi orzekającemu. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony, lecz także związane z samym przebiegiem postępowania, charakter dochodzonego roszczenia, jego znaczenie dla strony.

W ocenie Sądu, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c. Postawa pozwanej po wytoczeniu powództwa, a także jej sytuacja osobista, nie uzasadnia obciążania jej kosztami niniejszego postępowania. Należy mieć na względzie, że w wyniku spłat dokonywanych przez pozwaną, która wykazywała chęć zakończenia sporu, kwota należności głównej zmniejszyła się. Nie umknęło uwadze Sądu, że pozwana była i jest gotowa spłacać wedle swoich możliwości zadłużenie względem powoda. Nie umknęło także uwadze Sądu, że pozwana trudna sytuacja życiowa pozwanej nie uzasadnia obciążania jej kosztami postępowania, tym bardziej, że regularnie spłaca ona należność względem powoda.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd nie obciążył pozwanej kosztami procesu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie przywołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.